

NEW YORK-I ELÉGIA

Felhőkarcológ csúcsa leharapva,
pattog tudatom fel s alá,
mint buta labda,
dilisen.
Sose pihen.

Kemény betonból lágy köd eszeget!
A valóságot figyelmesen pecázva,
amíg tart vízalatti tánca,
el ne szalaszd!
Itt, ahol máskor verőfény nyilaz,
most minden homlokzat esős grimasz,
itt nagy dumás a nyomor, kipofázza
kínját, bőszen egymásra licitálva,
s a feketék csapta ricsaj
belőled is egy vigyort kicsal,
ember emberrel itt
összeszikkáz.

Olajozott
itt a világ. Csupa recsegő mosoly.
Ropogós színes ing és kézfogás,
a meetingek tétje komoly.
Tekintetek: kirakatablakok,
bennük valaki klassz rendet rakott.
S hogy mi lapul a raktárban?
Figyelj,
mi közöd?
Mi közöd mindehhez, hisz töröd
csak az angolt kicsit,
felét sem érted, amit mondanak,
sem örömet, sem kínokat,
otthon vagy mégis itt.

Itt zizegysz, itt, hol mokány
katonaférfi és katonalány
rendet
teremthet.

Tükörbe nézel? Itt a cipődet
virtuózok fényezik ki neked,
és zsvány deszkások kergetőznek,
a metrón állva alvó brókerek,
s Tamás bátya szájához áhítattal
óriás, papírpoharas kávé emel.
Csokornyakkendős operát énekel,
kínai gajdol, fortyog a katlan.
A fényreklámokról színes csillám pereg,
ettől izzanak fel az arcok, emberek,
dögléggy gyanánt repked a figyelem,
de önmagába merül a köztereken
ki-ki,
mobilján filmjét, játékát bizgeti.
Ezernyi streetfood, szagos műkaja
tápanyagot az elgyötört,
gyomrokba tölt.
Rázkódó anyaföld, metrókocsik zaja.
Tudod-e,
milyen e lüktetés konok üteme,
mely sosem alszik, csak vadul pörög,
kín és öröm, örök körök,
vad gépzene?
E mechanikus anyaméhben
lebegnél, mint krómozott égben
az úrhajós,
de nem vagy más, mint vendég,
csurig telt szivacs, kit hajt a mehetnék,
s tovahajóz.